

ANNA ANDERSSON

RESAN TILL KUNGENS RIKE

www.parlanforlag.se

Läs mer om Anna Andersson på

www.parlanforlag.se

Du kan också mejla Anna på

anna.novembersol@gmail.com

Pärland Förlag

Valthornsgatan 89

656 34 Karlstad

www.parlanforlag.se

© Anna Andersson och Pärland Förlag

Omslag och illustrationer: Anna Andersson

Titel: Resan till Kungens rike

Tryckt av CO-print i EU, 2013

ISBN: 978-91-87411-01-4

*Tillägnad min farmor
som alltid fanns där för mig
och som nu väntar på mig i Kungens rike.*

Nu har det blivit dags för dig att höra min saga.

Jag tror nog att du är från samma värld som jag. Den värld där jorden är rund, havet är blått och ängarna gröna. Den värld där hästar oftast inte kan flyga, där drakarna är få, och där flickor och pojkar ibland önskar att det skulle hända lite mer spännande saker.

Jag ska berätta för dig om en annan värld. En sagans värld som är full av drakar, prinsar och prinsessor. I den världen, som i sig själv innehåller många världar, finns det massor av äventyr. Varje morgon när du vaknar där tänker du: Undrar vilka spännande saker jag ska få vara med om idag.

Men det finns också ställen i Sagans värld som man helst inte vill besöka. En sådan plats är Ledsamhetens ö. Kom med mig dit, för det är där berättelsen börjar.

Här på Ledsamhetens ö är det mörker. Alltid mörker. Tystnad. Det torra gräset knastrar under våra fötter. Vi smyger över en äng. Vi böjer oss ner när vi kryper under grenar, in i

den täta snårskogen. De första regndropparna märker vi inte, men det kommer fler. Vi börjar springa genom den mörka natten. Regnet piskar oss. Det blandas med hagel. Vi hittar en grottöppning. Det är mörkt och kusligt där inne, men vi hukar oss ändå och kryper in.

Jag är alldeles andfådd men du knuffar på mig. Du vill komma längre in i grottan. Du är så ivrig. Du vill veta om något gömmer sig därinne. Längre och längre in kryper vi. Mitt hjärta slår hårda slag. Jag är rädd. Vad gör vi här? I Sagans värld?

Vi ser en öppning framför oss. Äntligen är gången slut. Vi har krupit hela vägen genom berget.

Och där på marken, utanför grottöppningen, ligger hon. Trots mörkret så tror jag att du också kan se henne. En flicka.

Regnet och haglet trummar på henne och ändå ligger hon stilla. Jag hoppas att hon lever.

Allt flickan äger är ett par skor och en trasig, smutsig klänning. Den var rutig förr den klänningen. Kanske skulle rutorna komma fram om vi tvättade den. Men det finns annat att tänka på just nu. Flickan är mager. Hon har inte ätit på flera dagar. Håret är en enda stor tova, fullt av lera, precis som resten av flickans kropp. Ansiktet är svullet. Vi kan inte göra något. Vi kan bara titta på. Vi är här för att höra hennes berättelse.

Tänk dig att du lutar dig fram för att höra om flickan andas. Vad får du höra då? Du hör en flämtande röst, en viskning.

”Hjälp”, väser hon. ”Snälla. Hjälp.”

Bara för att du lutade dig fram hörde du det. Egentligen var

det ett försök till att andas. Men i utandningen passade hon på att svagt, svagt hoppas på hjälp.

Det är då det glimmar till. Flickan ser ett ljus. Hon tror att hon drömmer. Hon stänger ögonen igen, kämpar vidare med att försöka andas. De svullna ögonen är tunga att öppna, så hon håller dem stängda. Såren på halsen svider. De blöder fortfarande. Men hon har slutat tänka på att det gör ont. Hon vill bara sova.

Det är kallt. Jag fryser. Kan ingen höra hennes ynkliga rop på hjälp? Men vem kan höra när hon viskar så svagt? Finns det någon som bryr sig om en liten flicka i denna Sagans värld? Här på Ledsamhetens ö?

Äntligen öppnar flickan sina ögon. Det glimmar till igen bland träden. I mörkret är det ett litet ljus som lyser.

Kungen är ståtlig. Stor, trygg och stark. Hans mantel är tjock och mjuk. Blå med rött glansigt foder på insidan. Kronan är förstås av guld. Ögonen är fulla av kärlek. Flickan har aldrig förut mött kärlek. Hon har längtat efter att bli älskad. Nu blir hon rädd.

Mitt i detta mörker, i denna smuts, i denna sorgens värld, stiger denna mäktiga kung in. Flickan kryper ihop. Hon gömmer ansiktet i leran och hoppas att han inte ser henne. Flickan har längtat så det gjort ont i henne efter att någon ska bry sig, men hon är rädd för kärleken. Hon är rädd för att hoppas och sedan bli besviken.

Vad gör då kungen? Han böjer sig ner över flickan. Han har sett henne. Med försiktiga händer lyfter han upp henne från marken. Som en skadad fågel bär han knytet i sin famn. Och så tar han ett stort kliv ut från Ledsamhetens ö.

Vart kungen för henne

kapitel 2

Den ståtliga, leriga kungen stannar på en morgonäng som ångar av dagg och doftviol. Han sätter sig på en sten i solen och ser på byltet han håller i famnen. Ömt stryker han bort flickans leriga lugg så att de bärnstensfärgade ögonen kommer fram. Längre sitter han så och väntar på att hon ska se på honom.

Torva vet att hon är smutsig. Hon vet att hon inte är vacker, inte ens utan smuts. Hon blundar lite till. Slappnar nästan av. Känner värmen. Känner blommornas doft.

Hon tror att hon ska se avsky i kungens ögon. Men det finns ingen avsky där. När Torva öppnar sina ögon ser hon rakt in i hans, och det känns som om han tror att det är en diamant han tittar på. Torva slår bort blicken och skruvar på sig.

Varför ser han på mig med en sådan blick? tänker hon. Tror han att jag är någon annan?

Kungen låter henne blunda. Han pillar bort några torkade lerkulor från hennes hår och nynnar på en melodi som känns bekant trots att hon inte har hört den förut. Den gör henne trygg. Äntligen kan Torva slappna av. När kungen reser

sig och vandrar vidare somnar Torva i hans famn.

Hon märker inte när de kommer fram till stugan. Hon märker inte att kungen med varsamma händer lägger ner henne i en mjuk soffa. Hon känner inte att han brer ett tjockt lapptäcke över henne, och inte heller att han ömt stryker henne över kinden. Torva sover gott när kungen lämnar stugan.

Hon sover länge. Hon yrar högt. Hon drömmer om mamma och storebror som flyttade till staden för att finna lyckan. Hon drömmer om pappa som flyttade efter. Torva skriker högt i sömnen när hon drömmer om hur hon har väntat och väntat. Hur hon har ropat på pappa att han skulle komma tillbaka. Det är så det är på Ledsamhetens ö. Alla tänker på sig själva. De tycker synd om sig själva och har inte tid att tänka på någon annan. Inte ens sina egna barn. Torva drömmer om de ensamma nätterna i rucklet. Hon drömmer om det torra, konstiga brödet som hon bakat och levt på. Hon drömmer om Ledsamhetens bittra frukt.

Ibland kommer någon och ger henne vatten. Men Torva märker det knappt. Hon har feber. Hög feber.

I flera dagar och nätter ligger hon så. På den fjärde dagen öppnar hon äntligen sina ögon. En underbar doft fyller hennes näsa och får magen att kurra.

Torva ligger i en soffa. En mörkbrun, mjuk plyschsoffa. När Torva drar med handen längs tyget är det lent. När hon drar åt det andra hållet blir det strävt och mörkare i färgen. Hon slätar till soffans tyg igen och börjar göra mönster. Så ligger hon där

och ritar en stund medan hon sakta vaknar. Huvudet värker. Såren på halsen kliar. Håret kliar. Och så är hon ju hungrig.

Torva vänder sig på rygg och låter ögonen vandra omkring i rummet. Det är rosa tapeter på väggarna. Hon har aldrig förut sett tapeter. I rucklet på Ledsamhetens ö var det brädväggar. På de här tapeterna flyger fiskmåsar omkring. Torva ler lite.

Det ligger en färgglad trasmatta på golvet. Den har breda ränder i lila, grönt och orange. En blombukett står på bordet bredvid soffan som Torva ligger i. I andra änden av rummet finns en mycket välbäddad säng. Torva undrar vem som brukar sova där. Rummet är inte så stort. Förutom sängen finns det bara en dörr på den sidan av rummet.

När Torva hör att det slamrar bakom dörren kryper rädslan fram igen och hon känner sig inte alls så lugn längre. Hon undrar var hon har hamnat. Hon minns kungen. Vem är han? Och var är han nu?

Även om Torva är rädd så finns det något som är starkare än rädslan. Något som har med doften att göra. Torva drar in så mycket luft hon kan i sina lungor. Det gör ont i lungorna och i magen. Hon är vrålhungrig.

Dörren öppnas med ett knarrande ljud och in kommer en plufsigt tjock och glad tant. Torva har inte sett någon så gammal tant förut.

”Vem är du?” frågar Torva.

Tanten skrattar så att dubbelhakorna dallrar.

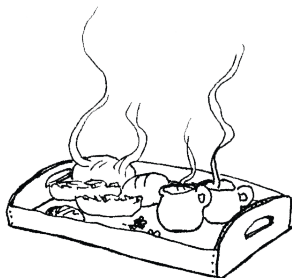
”Jag är mormor.”

”Jag har ingen mormor.”

”Nej, just det! Och jag hade inget barnbarn. Han är inte dålig kungen, han vet vad vi behöver. Här har jag gått och längtat och längtat och äntligen har jag fått en liten flicka att pyssla om.”

Hon rufsar till Torvas trassliga, smutsiga hår och säger: ”Idag ska du bada! Men först vill du väl ha något att äta.”

Ivrigt småspringer mormor ut i köket. Strax kommer hon tillbaka med en bricka som ångar av nybakat bröd. Det står två tekoppar på den och de ångar lika mycket som brödet.

Det känns ovant att ha en stor, varm, glad mormor bredvid sig. Det känns förresten ovant att sitta i en mjuk soffa och äta nybakat bröd också. Torva dricker försiktigt en klunk av det varma teet och sneglar på mormor. *Hon har rätt*, tänker Torva. *Kungen visste vad jag behövde.*

Mormor brer smör och marmelad på en brödbit. Torva minns inte att hon någonsin har smakat något så gott. Varenda tugga njuter hon av.

Lika mycket njuter hon när hon några timmar senare ligger i

mormors badkar. Och hon njuter när mormor klipper bort tovarna. Det är skönt att bli pillad i håret. Torva bryr sig inte alls om att det långa håret är borta. Hon ler till och med lite när hon tittar sig i spegeln och ser sin nya, korta, lite rufsiga frisyr.

”Söt men mager”, säger mormor. ”Men det ska vi nog snart göra något åt”, lägger hon till. Och så ser hon sådär spralligt glad ut igen.

Från denna dag njuter Torva av livet. Visst är hon ledsen ibland. Visst kommer minnena tillbaka. Och hon är fortfarande trött. Hon har fortfarande ont. Men nu är Torva inte ensam mer.

Jag vet inte om du har en mormor, eller en farmor, som du tycker riktigt mycket om. Det är det bästa man kan ha. En mormor som sitter mitt emot dig vid sitt köksbord och bjuder på fika och har all tid i världen bara för dig. En mormor som älskar dig mer än något annat. En mormor som vill höra dig berätta om allt du funderar över. Och som berättar om när hon var barn och om vad hon gjorde medan du sov. Om du inte har en sådan mormor så kanske du skulle ta och leta upp en. Det finns gott om gamla tanter som sitter ensamma och önskar att de hade en pojke eller en flicka att vara mormor åt.

De första månaderna hos mormor sover Torva nästan hela tiden. På dagarna ligger hon i den gamla träsoffan i köket. Därifrån ser hon det mesta som mormor gör. Torva har aldrig förut ätit så mycket gott. Potatis med kött och brunsås och härliga inlagda gröna tomater. Nybakat bröd varje morgon och mormors goda kakor och fluffiga munkar på eftermiddagarna. Särskilt munkarna tycker Torva om. Mormor står vid vedspisen och steker dem gyllenbruna i ett plättjärn och efterhand som de blir färdiga fyller hon på Torvas tallrik. Ibland äter Torva för mycket munkar, så att hon får ont i magen. Då ler mormor och säger:

”Min lilla Torva, du får spara lite plats i magen så att du orkar äta munkar i morgon också.”

Sedan dricker de te tillsammans tills magknipet har försvunnit.

För varje dag som går mår Torva lite bättre. När de första

månaderna har gått orkar hon sitta längre stunder vid mormors köksbord och se ut genom fönstret.

Där utanför blommar en äng som sträcker sig ner mot ån. På alla andra sidor är ängen omgiven av skog. Torva tycker att skogen här är annorlunda. Den är inte dystert som på Ledsamhetens ö. Men den är trolsk. Lite kuslig men också inbjudande.

Mormor sitter mitt emot Torva vid bordet och syr en klänning till henne av ett ärtgrönt tyg som hon har vävt. Hon gör klänningen vid och lång så att Torva ska kunna ha den länge. Torva berättar om flickan som stal hennes kofta och drog omkull henne så att hon föll i leran och slog huvudet i stenen. Mormor böjer sig fram över bordet. Hon ser Torva i ögonen och klappar henne sorgset på huvudet. Sedan ler hon igen. Det verkar som om mormor aldrig kan vara ledsen länge.

”Nu är det i alla fall dags att prova klänningen”, säger hon.

Genast glömmer Torva det sorgliga. Hon sliter av sig den gamla, trasiga klänningen och sträcker upp armarna i luften så att mormor kan dra den nya klänningen över huvudet på henne. Den passar. Det är en enkel klänning men Torva tycker om den. Den är hel och ny och ren. Torva sticker händerna djupt ner i fickorna och tar några danssteg på golvet. Sedan ger hon upp ett skri, för genom fönstret har hon fått syn på någon som kommer vandrande över ängen.

”Kungen!” skriker hon och rusar ut genom dörren.

Torva har längtat efter att han ska komma. Hon är så nyfiken på denna kung som mormor har berättat så mycket om och som

bar Torva hit. Kungen skrattar när Torva kommer flygande ut genom dörren och kastar sig om hans hals. Han svänger runt med henne så att hennes ben står rakt ut i luften. Det bubblar av glädje inne i Torva. Trots att hon nästan inte kommer ihåg kungen så vet hon inget bättre än att vara nära honom.

Mormor kommer ut med frukt och munkar till dem. Sedan går hon in i stugan igen så att de ska få sitta själva och prata. Torva ler försiktigt. Hon känner sig plötsligt lite blyg. Men så kommer hon ihåg vad hon har väntat på att få säga till kungen.

”Tack”, säger hon.

Kungen säger att han hörde hennes rop på hjälp.

”Jag är osynlig när jag är på Ledsamhetens ö. Jag visar mig bara när någon ropar på mig.”

”Men jag ropade ju inte. Jag kunde bara viska.”

Torva ser frågande på ansiktet som utstrålar mer omsorg än hon någonsin trodde fanns.

”Jo, du ropade”, svarar kungen. ”Du tyckte kanske inte att det hördes, men ditt hjärta ropade på mig”.

”Jag förstår inte hur du kunde höra.”

”Jag har väntat på att du skulle ropa. Jag har längtat efter dig. Äntligen har jag fått ta dig bort från Ledsamhetens ö.”

De fortsätter att äta tillsammans. På bordet finns det frukter som varken du eller jag har sett förut. En sort liknar stora äpplen. De är saftiga och smakar lite som isglass med päronsmak men också som melon. Torva tuggar och funderar.

”Vem är du egentligen?” frågar hon.

”Vem tror du att jag är?”

Han ler. Och Torva ler.

”Jag vet att du är en kung”, säger hon.

”Jag skulle vilja att du blev min dotter”, säger kungen.

Torva ser på honom med blicken fylld av frågor. Varför vill han det? Varför är hon så dyrbar i hans ögon? Men hon nickar. Mer än något annat önskar hon sig en pappa.

”Du skulle bli en prinsessa. Vill du det?”

Torva ser på honom men vet inte vad hon ska säga. Hon är ju ingen prinsessa. Bara en liten flicka som har varit smutsig i hela sitt liv.

”Min lilla vän”, säger kungen, som på något vis vet vad hon tänker. ”Du känner mig inte ännu. I mitt rike är det inte som i andra riken. I mitt rike ser man till hjärtat. Precis som jag hörde ditt hjärtas rop när du ropade på hjälp, så ser jag att ditt hjärta är vackert och rent.”

Torva rynkar ihop ögonbrynen och tänker på flickan som gjorde henne illa och föräldrarna som övergav henne. Så fort hon tänker på dem pyser det fram ilska och till och med hat inom henne. Hon ruskar på sig som om hon tror att det går att skaka av sig det jobbiga.

”Mitt hjärta är inte alls vackert och rent.”

”Jag vet.”

”Men varför sa du det då?”

”Jag ser din längtan”, säger kungen, och de allvarliga ögonen fortsätter att le. ”Och jag ser vad du kommer att bli.”

”Ingen mer än du och mormor har någonsin sett något vackert hos mig”, viskar Torva.

Det där sista är svårt att få fram. Rösten bryts och den stora arga, ledsna klumpen värker och skaver inombords. Det är som om Torva har hållit på att samla gråt inom sig i många år. Men nu går det inte att stoppa tårarna mer. Kungen går runt bordet och lägger armarna om henne. Längre sitter de så. Torva gråter mot axeln på hans mjuka kungamantel. Han verkar inte bry sig om att den blir våt av tårar.